గమనం మధురం

- అంజన కొడాలి

(గత సంచిక తరువాయి)

కవిత ఏదో అనబోతుండగా అనిత ఫోన్ మోగింది

"ఎవరిదీ ఈ నెంబరు, ఇంత ప్రొద్దున్నే" అంటూ 'హలో`" అంది అనిత.

"హాపీ బర్త్‌డే టు యు" రాగయుక్తంగా వినిపించింది.

"హూ ఈజ్ దిస్.." ఆశ్చర్యపడుతూ అడిగింది అనిత.

"అరే! ముందు థాంక్స్ చెప్పవోయ్" నవ్వుతూ వినిపించింది.

"ప్రియా.. ఓ మైగాడ్" గట్టిగా అరిచేసింది అనిత.

ఆశ్చర్యంగా చూసింది కవిత - ఇన్నేళ్ళుగా దూరం అయిన ప్రియ?

"నమ్మలేకపోతున్నా, నా నెంబరు ఎలా తెలిసింది?" గట్టిగా నవ్వుతున్న ప్రియను అడిగింది.

"ఏవో నా తిప్పలు నేను పడ్డాలే ఎలా ఉన్నావు? ఏమి చేస్తున్నావు నీ బర్త్‌డేకి."

"ఇప్పుడు అక్క దగ్గర ఉన్నాను. నేను మళ్ళీ చికాగో వచ్చేశా. దాదాపు సంవత్సరంన్నరగా అక్కవాళ్ళు పియోరియాలో ఉంటున్నారు. నీ కబుర్లు చెప్పు."

"నేను కొన్నాళ్ళు బే ఏరియాలో పనిచేసి, తిరిగి శాండియాగో వచ్చేశాను. ఇక్కడ బాగా నచ్చుతుంది. చాలా చాలా మాట్లాడాలి నీతో. ఎక్కడ మొదలెట్టాలో అర్థం కావట్లేదు. చాలా హ్యాపీగా ఉంది, ఎమోషనల్‌గా కూడా. ఫోన్ ఇంకెవరికో ఇస్తున్నా, ఎవరో గుర్తుపట్టు" అన్నది ప్రియ.

"హాయ్ అనిత! ఎలా ఉన్నావ్?" మగగొంతు తెలుగులో, ఒక్క క్షణం పట్టింది అనితకు -

"ఆనంద్? నువ్వు ప్రియకు దగ్గర్లోనే ఉంటావా? ఇద్దరూ కలిసి ఇలా సర్‌ప్రైజ్ చేశారు నన్ను" ఎంతో ఉద్వేగంగా ఉంది అనితకు.

ఈ మధ్యకాలంలో మరీ ఒంటరి అయిన భావనలో ఉన్న అనితకు తిరిగి వీళ్ళు తన జీవితంలోకి రావటం, ఒక అనిర్వచనీయమైన భావనతో కళ్ళు చమర్చాయి.

"ఇంతకీ ఎలా కనుక్కున్నారు నన్ను."

"అల్యుమిని అసోసియేషన్ అని ఎవరైనా ఫోన్ చేశారా? అది మేము హైర్ చేసిన డిటెక్టివ్ నిన్ను కనుక్కోటానికి" నవ్వింది ప్రియ.

దాదాపు ఓ గంట మాట్లాడుకుంటూ ఉండిపోయారు.

"రాజి మీ ఊరిలోనే ఉంది తెలుసా. తన నెంబరు పంపిస్తాలే"

స్టీవ్ గురించి అడుగుతుందేమో అని ప్రియ, ఆనంద్ ఎదురు చూశారు. వాళ్ళే చెపుతారని అనిత ఎదురు చూసింది. స్టీవ్ టాపిక్ ఎవరు ముందు మొదలెట్టాలో అర్థంకానట్లు ఆగిపోయారు.

అనితకు తెలియని విషయం ఏంటంటే స్టీవ్ ప్రాయత్నాల వలనే తనను కనుక్కోగలిగారని, పైగా స్టీవ్ ప్రియ పక్కనే కూర్చుని స్పీకర్‌లో ఈ సంభాషణ అంతా వింటున్నాడని.

"సర్లే అనిత నీ ఫ్యామిలీ గడపనీయకుండా చాలాసేపు మాట్లాడాం. ఇకనుండి రెగ్యులర్‌గా మాట్లాడుకుందాం" అన్నది ప్రియ.

"ప్రియ...! అనిత గొంతులో ఓ తడబాటు 'స్టీవ్ ఎలా ఉన్నాడో తెలుసా?'"

కాసేపు ఎవ్వరూ ఏమీ మాట్లాడలేదు.

"తెలుసు అనిత. ఏం చేస్తున్నాడో, ఎక్కడ ఉన్నాడో కూడా. మళ్ళీ మాట్లాడతాను నీతో, చాలా మాట్లాడుకోవాలి మనం" మృదువుగా చెప్పింది ప్రియ.

"సరే ఆనంద్ నెంబరు, రాజిది కూడా పంపు. ఐ యామ్ వెరీ హాపీ. చాలా మంచి పుట్టినరోజు గిఫ్ట్. చెప్పచ్చో లేదో ప్రొద్దుటినుండి మనం కాలేజీలో ఉన్నప్పుడు స్టీవ్ లేక దగ్గర అర్ధరాత్రి నా బర్త్‌డే సెలబ్రేట్ చేసినదే గుర్తుకు వచ్చింది. ఇంతలో మీ ఫోన్. ఇది నిజమేనా అనిపిస్తుంది. సర్లే మరీ ఎమోషనల్ అవుతున్నా "బై" ఫోన్ పెట్టేసి అలాగే కూర్చుండిపోయింది అనిత.

ప్రియనుండి మెసేజ్ వచ్చింది -

'నాకు నిన్ను చూడాలని ఉంది. వచ్చేవారం సెలవు పెట్టుకుని వస్తున్నా నీకు వీలవుతుందా. అప్పుడు రాజిని కలుద్దాం."

"తప్పకుండా రా! నేనూ సెలవు పెడతాను. "

రెండు రోజులు వెన్నెలతో గడిపితే మనసంతా ఎంతో తేలికగా, హాయిగా అనిపించింది. తన పనులన్నీ బాగానే చేసుకుంటుంది. బ్రైన్ డెవలప్‌మెంట్ బాగుంటుంది రెండు భాషలు నేర్చుకుంటే అని తెలుగు, ఇంగ్లీషు రెండూ నేర్పించారు చిన్నప్పటి నుండి.

పుట్టిన రోజున గుడికి వెళదాం అని కవిత అంటే, అందరూ గుడికి వెళ్ళారు. పట్టులంగాలో బుట్టబొమ్మలాగా తయారయ్యింది వెన్నెల. గుడిలో, ఆ ప్రశాంతమైన వాతావరణంలో కొత్త ధైర్యం, ఓ రకమైన స్థిరత్వం లభించాయి అనితకు.

ఆదివారం ప్రొద్దున ఇండియాలో ఉన్న తల్లికి ఫోన్ చేశారు. తండ్రి పోయాక, ఓ రెండుసార్లు అమెరికా వచ్చింది ఆవిడ. ఇక ఇంతదూరం ఒంటరిగా ప్రయాణాలు చెయ్యలేనని చెప్పి రావటం మానేసింది. తనలాగే వంటరిగా ఉంటున్న ఆవిడ అక్కతో కలిసి ఒకే చోట ఉంటున్నారు.

ప్రసాద్, వెన్నెల షాపింగ్ కని వెళ్ళారు.

"నేను ప్రదీప్‌తో విడిపోదామనుకుంటున్నా అక్క" ప్రశాంతంగా చెప్పింది అనిత.

ఉలిక్కిపడింది కవిత. ఇద్దరి మధ్య సఖ్యత లేదని తెలిసినా, అనిత ఈ నిర్ణయం తీసుకుంటుందని అనుకోలేదు.

"ఏం సాధిస్తావు అనిత ఈ నిర్ణయంతో ఒంటరిగా మిగిలిపోతావా? నాకు తెలుసు నువ్వు ప్రదీప్ విషయంలో చాలా దెబ్బతిని ఉన్నావని. కానీ ఏంటిది, నచ్చచెప్పు అనిత. మారతాడేమో?"

"లేదక్కా చాలా ప్రయత్నించా. ఇంత జరిగాక కూడా ఇంకా తానే కరెక్టు, నేను దేనికి ఇంత రాద్ధాంతం చేస్తున్నానో అనుకుంటాడు తప్పితే, నేను అనవసరంగా గొడవలు పెట్టుకునే టైప్ మనిషినా, కాదా అని, ఎందుకు ఇంత బాధపడుతున్నానో అర్థం చేసుకోడు, బహుశా నేను ఈ పదిహేనేళ్ళగా ఆలోచించటం మానేశా. ఇప్పుడిప్పుడే మళ్ళీ ఆలోచిస్తున్నా. గత మూడు నెలలుగా, కనీసం నాకు విషయం అంతా తెలిసిపోయింది. తన పేరు మీద ఆస్తులు కొనుక్కున్నానే అన్న పశ్చాత్తాపం ఏమీలేదు, పోనీ నా పేరు మీదకూడా మారుస్తానన్న మాట కూడాలేదు. పైగా నా జీతం వేరే పెట్టుకున్నా, ఖర్చులన్నీ సగం సగం చేసుకుందాం అన్నానని బండెడు కోపం. చాలా విరక్తిగా ఉందక్కా! నేనేదో సమస్యను డీల్ చెయ్యటం చేతగాక పలాయనవాదంతో మాట్లాడటం లేదు. నాలో చాలా అంతర్మథనం మొదలయ్యింది."

"నాకు అర్థం అవుతుంది అనిత నీ బాధ. కానీ అన్ని పెళ్ళిళ్ళలోనూ ఏవో సమస్యలు ఉంటాయి, కొన్ని చిన్నవి కొన్ని పెద్దవి. నీ ఆలోచనలని కించపరచాలనికాదు. కానీ ఇంత పెద్ద నిర్ణయం" ఎలా చెప్పాలో అర్థంకాలేదు కవితకు.

"నిజం చెప్పక్కా. నాకంటే పెద్దదానివి, నువ్వు కూడా ఎంతో అనుభవించావు. పిల్లలు లేరనే బాధ, కానీ అంత బాధలోనూ నీకు నిజంగా ఎవరు తోడుగా ఉన్నారు. బావే కదా! అమ్మ, నేను నిన్ను ఎంత అర్థం చేసుకున్నా బావ ఎప్పుడూ నిన్ను ప్రేమించారు., గౌరవించారు. ఆయన నీ వెంటే ఉన్నారన్న ధైర్యంతో అన్నీ తట్టుకోగలిగావు. అలాగే ఆయన ధైర్యం ఆలంబన కూడా నువ్వే. పిల్లలు పుట్టలేదని మీ అత్తగారు అనే మాటలకు ఎంత బాధపడ్డావు నువ్వు, వెన్నెలను దత్తత తీసుకునేటప్పుడు కూడా ఆవిడకు ససేమిరా ఇష్టంలేదు కానీ బావ ఏం చెప్పారో, ఎలా చెప్పారో ఆ సూటిపోటి మాటలు ఆగిపోయాయి కదా! వైవాహిక జీవితంలో ఒకరిపై ఒకరికి ప్రేమ, గౌరవం కనీసం ఇష్టం కూడా లేకుంటే ఇంక ఆ బంధంలో ఏం మిగిలింది?"

ఏదో చెప్పబోతున్న కవితను ఆపేసింది అనిత.

"ప్లీజ్ అక్కా నన్ను మాట్లాడనీ. అన్ని బంధాల్లోకి పరిష్టమైనది భార్యాభర్తలది. ఒకే ఇంట్లో వీళ్ళిద్దరే ఎక్కువకాలం ఉంటారు. శారీరకంగా, మానసికంగా ఒకరికొకరు సమర్పించుకోవాలి. నేనేదో రొమాంటిక్ ఆలోచనలతో, పుస్తకాల్లోలాగా ఉండాలని మాట్లాడటంలేదు. పెళ్ళి అయిన క్షణం నుండి ఇదే ఇక నా జీవితం అని నన్ను నేను ఎంతో మార్చుకున్నాను. కానీ కాస్త గౌరవం, ప్రేమకు కూడా నోచుకోనంత తప్పు నేను ఏం చేశానక్కా? అంత చెడ్డదాన్నా?"

దుఃఖంతో గొంతు వణికింది అనితకు.

ఏమీ మాట్లాడకుండా అనిత చెయ్యి పట్టుకుంది కవిత. తనను తాను సంభాళించుకున్నది అనిత.

"ఇంక గడుసుగా ఉండటం లేదా గద్దరితనంతో మేనిప్యులేషన్స్ నావల్ల కాదక్కా. మా ఫ్రెండ్ ఒకమ్మాయి ఇదివరకోసారి చెప్పింది. మొగుడిని బుట్టలో వేసుకోవాలంట. అదే తెలివిగల అమ్మాయిలు చేయాల్సిందంట. వద్దక్కా నాకు ఆ తెలివితేటలు, ఎత్తులు పై ఎత్తులు. నేను పైకి ఒకలాగా లోపల ఇంకోరకంగా ఉండలేను. నా వల్లకాదు ఇంక, విడిగా వేరే ఎపార్టుమెంట్‌లో ఉండదలచుకున్నాను.."

ఇంకేదో చెప్పబోతుండగా షాపింగ్‌కు వెళ్ళిన వెన్నెల, ప్రసాద్ తిరిగి వచ్చారు .

"ఏ షాపింగ్ చేశారు ఇంతసేపు" కవిత అడిగింది.

"అమ్మకు గిఫ్ట్"

"నాకెందుకు బంగారం గిఫ్ట్" పక్కన కూర్చోపెట్టుకుంటూ అడిగింది అనిత.

ఏమీ మాట్లాడకుండా చిన్న బాక్సు చేతిలో పెట్టింది వెన్నెల.

తీసి చూస్తే, సన్న చైన్, రెండు హార్టు గుర్తులు ఒకదాంట్లో ఒకటి విడిపోనట్లుగా లాకెట్టు. ఎంతో అందంగా ఉంది.

"ఎంత బాగుందో. ఎందుకు నచ్చింది నీకు" బుగ్గమీద ముద్దు పెట్టుకుంటూ అడిగింది అనిత.

"ఇది నీ హార్టు, ఇంకా నా హార్టు" కాసేపు ఆలోచించి చెప్పింది వెన్నెల.

"నువ్వు నమ్మవు అనిత, ఎన్ని షాపులు తిప్పిందో ఏదీ నచ్చలేదని. చివరికి ఇది చూడగానే తీసుకుంది. మన వెన్నెల ఎంత తెలివిగలదో, ఎంత సెన్సిటివ్‌గా ఆలోచించిందో కదా. నువ్వు నిన్నటినుండి ఏదో మూడ్ ఆఫ్‌లో ఉన్నావని గ్రహించింది" మురిపెంగా చెప్పాడు ప్రసాద్.

గుండె బరువెక్కింది అనితకు. వెన్నెలను హత్తుకుని అలాగే కూర్చుండిపోయింది కాసేపు.

"ఇక బయలుదేరతా. రేపు ఆఫీసు ఉందిగా"

"రేపు ప్రొద్దున్నే వెళ్ళు అనిత. ఎంత ట్రాఫిక్ ఉన్నా కానీ ఎనిమిదిగంటలకల్లా వెళ్ళిపోగలవు" వారించాడు ప్రసాద్.

"లేదులే బావ. వెళతాను. రాత్రికి రెస్టు తీసుకోవచ్చు."

బ్యాగ్ తీసుకుని "బై బంగారం" అంటూ వెన్నెలను హత్తుకుని నుదుటి మీద ముద్దు పెట్టింది అనిత.

***

__అనిత, ప్రియ, రాజి__

ఫ్లైట్ దిగి సూట్ కేసు తీసుకోటానికి బ్యాగేజ్ క్లెయిమ్ దగ్గరకు వస్తుంటే, "హాయ్ ప్రియ" గట్టిగా వినపడింది.

నవ్వుతూ ఎదురొస్తోంది అనిత. చాలా మారింది అనిత. బొద్దుగా అయ్యింది. మొహం గుండ్రంగా ఉంది. కళ్ళజోడు కూడా పెట్టుకుంది. ఫోటో చూసింది కాబట్టి వెంటనే గుర్తుపట్టగలిగింది ప్రియ.

"ఏమీ మారలేదు నువ్వు" దగ్గరికి వచ్చి హత్తుకుంది అనిత.

ఇద్దరికి కళ్ళు చెమ్మగిల్లి, గుండె బరువెక్కింది.

"సెంటిమెంటల్ చేసేస్తావోయ్ నువ్వు. అది మాత్రం మారలేదు" నవ్వింది ప్రియ కళ్ళు తుడుచుకుంటూ.

"ఎంత హ్యాపీగా ఉందో నాకు. పద సూట్‌కేస్ తీసుకుని బైటపడదాం."

ఇద్దరూ సూట్‌కేసు తీసుకుని బైటకు వచ్చి కారులో పెట్టారు.

"ముందు మా ఇంటికి వెళ్ళి, లంచ్ తిని అప్పుడు రాజి దగ్గరకు వెళదాం. సరేనా."

"అలాగే, రాజి మనిద్దరిని చూసి బాగా షాక్ అవుతుందేమో"

"నువ్వు వచ్చాక కలుద్దాం అన్నావని నేను ఫోన్ కూడా చెయ్యలేదు. ఎలా ఉందో? కలవాలని చాలా ఆత్రంగా ఉంది"

"చికాగో చాలా మారిపోయినట్లుగా అనిపిస్తుంది. గ్రాడ్యుయేషన్ అయ్యాక మళ్ళీ రాలేదు" కారులోనుండి పరిసరాలు గమనిస్తూ అంది ప్రియ.

ఇన్నేళ్ళ తరవాత కలసిన ఆనందం ఇద్దరినీ ఉక్కిరిబిక్కిరి చేస్తుంది. మనఃస్పర్థలతో విడిపోయి ఎన్నో సంవత్సరాలయినా, అంతర్లీనంగా ఇద్దరిలో ఒకరిపైన ఒకరికి ఉన్న ఆప్యాయత చెక్కుచెదరలేదు.

పిచ్చాపాటి కబుర్లు చెప్పుకుంటూ, అనిత వాళ్ళు ఉండే టౌన్ హోమ్‌కు వచ్చారు.

ఎయిర్‌పోర్ట్‌కు అరగంట దగ్గరలోనే ఉంది అనిత వాళ్ళ ఇల్లు..

చకచకా కూరలు వేడిచేసింది అనిత. ఎయిర్‌పోర్ట్‌కు వచ్చేముందే కుక్కర్‌లో బియ్యం పెట్టి వచ్చింది.

"రాజి వాళ్ళు ఏ ఏరియాలో ఉంటారు?"

"అరోరా అని చెప్పింది. నీకు ఎంతదూరం?" బెండకాయ వేపుడు అన్నంలో కలుపుకుంటూ చెప్పింది ప్రియ.

"ఓ అదా? ఆ చుట్టుపక్కల ఇండియన్స్ ఎక్కువ. అయినా ఏ ఏరియాలో ఉండట్లేదులే. చికాగో పెద్ద సిటీ కదా! అన్ని సబర్బ్స్‌లోనూ బాగా ఇండియన్స్ కనిపిస్తారు. ఓ గంట పడుతుందేమో, ట్రాఫిక్ బట్టి వాళ్ళింటికి వెళ్ళటానికి."

"వంట చాలా బాగా చేశావు అనిత. ఎప్పుడు నేర్చుకున్నావు ఇంత బాగా చెయ్యటం. నాకు ఓ నాలుగు రకాలు వచ్చు. కాస్త కాన్ఫిడెంటుగా అవే చేసుకుంటా. ఈ వారం రోజులు ఇలాగే తిన్నానంటే ఇక కొత్త బట్టలు కొనుక్కోవాలి"నవ్వింది ప్రియ.

"అంతలేదులే, మరీ ఎక్కువ పొగడకు. కానీ నువ్వు ఏమీ మారలేదు ప్రియ. చక్కగా మెయింటెన్ చేస్తున్నావు. నేను చూడు ఎంత లావయ్యానో కదా" తనవైపు చూసుకుంటూ అంది అనిత.

"కొంచెం ఒళ్ళు వచ్చింది కానీ ఏమీ పర్లేదు. పిల్లల పనులు, సంసార బాధ్యతలతో చాలామంది ఆడవాళ్ళు తమని తాము పట్టించుకోరు. జిమ్‌కు వెళ్ళటం మొదలుపెట్టు, ఒక్క సంవత్సరంలో ఫిట్‌గా అవుతావు."

"ఆనంద్ ఎలా ఉన్నాడు? తన ఫ్యామిలి గురించి చెప్పు"

"చెపుతాలే రాజిని కలిశాక, లేకుంటే మళ్ళీ అన్నీ రిపీట్ చెయ్యాలి."

అనిత చేసిన మ్యాంగో మూస్ తింటూ "చాలా బాగుంది ఈ స్వీట్ అనిత"

"వెన్నెలకు బాగా ఇష్టం" చిరునవ్వుతో చెప్పింది అనిత.

"అమ్మ, అక్క ఎలా ఉన్నారు?"

"అందరూ బాగున్నారు. నాన్నపోయిన తరవాత ఓ రెండుసార్లు వచ్చింది. ఇక్కడే ఉండిపోవటానికి గ్రీన్ కార్డు స్పాన్సర్ చేస్తామంటే ససేమిరా ఒప్పుకోలేదు. పెద్దమ్మతో కలిసి ఉంటుంది. నా వంకనైనా ఇండియా వచ్చి పోతుండండి అంటుంది."

"అమ్మను పోగొట్టుకోవటం నాకు పెద్ద దెబ్బ అనిత. తన జీవితం అంతా నా కోసమే బ్రతికింది. తీరా తనను ఇక్కడికి పర్మెనెంటుగా తెచ్చుకుందాం అనుకునే లోపల..."

"మరి మీ నాన్నగారు?"

"ఏమో అమ్మతోనే ఆ ఇంటితో సొంతం తెగిపోయింది. అమ్మ చివరి రోజుల్లో తన దగ్గర ఉన్నప్పుడు, ఆయన నాతో మాట్లాడటానికి ప్రయత్నించాడు. నేను పట్టించుకోలేదు. వేరే ఫ్యామిలీ లేదు కాబట్టి ఇక మా మధ్య వార్తలు మోసేవాళ్ళు కూడా లేరు. నా మట్టుకు నేను ఆ విషయంలో హాయిగా ఉన్నా. నా బ్రతుకు, నాకు ఇష్టం వచ్చినట్లు బ్రతుకుతున్నా."

ప్రియ ఫోన్ మోగింది. 'రాజి'

"నన్ను ఎయిర్‌పోర్ట్‌కు రావద్దు అన్నావు. ఇంకా రాలేదేంటి అని చూస్తున్నా."

"చెప్పాగా రాజీ. సాయంత్రం అవుతుందని. ఇక్కడ ఒకరిని కలవాలని అన్నాను కదా. కాసేపట్లో బయలుదేరతాను" ఫోన్ పెట్టేసింది.

"అనిత నాకు ఈ వారం రోజుల మనం కలిసి ఉండాలని ఉంది, ఏ డిస్టబెన్స్ లేకుండా. రాజికి కూడా చెప్పాను ఈ విషయం. ఇక్కడికి దగ్గర్లోని ఒక వెకేషన్ హోం బుక్ చేశాను. నాకు తెలుసు మీరిద్దరూ మీ ఇళ్ళల్లో ఉండమని గొడవచేస్తారని. ప్రదేశం మారితే అందరం మరింత రిలాక్స్ అవ్వొచ్చు, మనస్సు విప్పి మాట్లాడుకోవచ్చు అనిపించింది."

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments